

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 534/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, zastúpenej advokátom Mgr. Jířím Kučerom, Záhradnícka 51, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 12/2018 zo 14. januára 2020, ako aj jeho uzneseniu sp. zn. 2 TdoV 2/2023 z 5. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 12/2018 zo 14. januára 2020, ako aj jeho uznesením sp. zn. 2 TdoV 2/2023 z 5. februára 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu. Napokon požaduje priznať jej primerané finančné zadostučinenie 20 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Vec bola pridelená sudkyni spravodajkyni Jane Baricovej, členke I. senátu ústavného súdu, podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (ďalej len „rozvrh práce“) pracujúceho v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Miroslav Duriš a Miloš Maďar. Sudca ústavného súdu Miloš Maďar listom z 18. augusta 2025 v zmysle § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde oznámil predsedovi ústavného súdu dôvod svojho možného vylúčenia v danej veci, ktorým je skutočnosť, že pred vymenovaním do funkcie sudcu ústavného súdu prišiel s uvedenou trestnou vecou do kontaktu ako advokát, keď síce sťažovateľku oficiálne právne nezastupoval v predmetnom trestnom konaní, ale poskytol jej konzultácie a porady, ktoré sa týkali právnej analýzy prípadu v danom štádiu trestného konania. Uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 459/2025 z 26. augusta 2025 bol sudca ústavného súdu Miloš Maďar z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1688/2025 vylúčený. Podľa čl. III bod 1 písm. c) rozvrhu práce na miesto vylúčeného sudcu ústavného súdu nastúpil sudca ústavného súdu Rastislav Kaššák.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-2T/21/2014-3098 z 25. júna 2018 uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu prípravy formou účastníctva, za ktorý bola odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Uložený jej bol aj ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

4. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým rozsudkom zo 14. januára 2020 zrušil prvostupňové rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu a sám v trestnej veci rozhodol tak, že uznal sťažovateľku vinnou z prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, za ktorý jej uložil trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov so zaradením sťažovateľky na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia a ochranný dohľad na dva roky.

5. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 TdoV 2/2023 z 5. februára 2025 odmietol, pretože bolo zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania.

6. Sťažovateľka bola odsúdená v podstate za to, že úmyselným konaním s vopred uváženým úmyslom a vopred uváženou pohnútkou požiadala (objedнала) si u [REDAKOVANÉ] usmrtenie svojho manžela. Zároveň mu presne popísala, akým spôsobom má skutok vykonať, zaviazala sa zadovážiť vražednú zbraň, ukázala mu miesto budúceho trestného činu, teatrálne pred ním roztrhla pas poškodeného manžela, a tým úmyselne zorganizovala obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy, ku ktorého dokonaniu, ale ani k jeho pokusu nedošlo, a tak konala v snahe zmocniť sa manželovho majetku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v prvom rade poukázala na postup orgánov činných v (prípravnom) trestnom konaní, keď pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu ňou navrhované dôkazy boli vyšetrovateľom „zamietnuté“ bez vydania formálneho procesného rozhodnutia.

8. Tieto dôkazy (konfrontácia svedkov, vyžiadanie posudkov k predloženým dôkazom na overenie biologických a daktyloskopických stôp a ďalších) však neboli vykonané ani pred súdom, keďže na hlavnom pojednávaní neboli navrhnuté.

9. Podľa sťažovateľky nie z viny obhajoby a ani súdov sa nepodarilo vykonať konfrontáciu a porovnanie „*histórie volaní účastníkov konania*“, pretože výpisy hovorov neboli založené do vyšetrovacieho spisu, resp. boli z neho odstránené. Pritom z obsahu mimoriadne vážneho telefonického rozhovoru medzi sťažovateľkou a svedkom z 23. januára 2014 vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] už v postavení agenta jej odhalil scenár pripravovanej akcie podľa verzie, ktorú dohodol s vyšetrovateľom. Tento dôkaz na hlavnom pojednávaní ani v rozhodnutiach najvyššieho súdu nebol obsahovo, vecne a objektívne správne právne vyhodnotený. Poslúžil však k jej obvineniu a podaniu obžaloby. Výpoveď [REDAKOVANÉ] ako kľúčového svedka bola podľa sťažovateľky od začiatku krivou výpoveďou a marením spravodlivosti. Vyhodnotenie prvotného dôkazu nebolo na súde vykonané ani výsluchom príslušného vyšetrovateľa, ani jeho konfrontáciou so svedkom [REDAKOVANÉ], ani konfrontáciou menovaného svedka so sťažovateľkou. Konanie vyšetrovacích orgánov, ktoré svoje odôvodnenia zakladali výlučne na tvrdeniach tohto svedka a následne spoločne s ním upravovali údajný scenár a objednanie vraždy, ktoré vydávali za konanie sťažovateľky, bolo vážnym porušením jej práv, keďže nedošlo k objektívnemu preukázaniu tvrdení, a teda ani k možnej konfrontácii a vykonaniu dôkazov obhajoby.

10. Vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu sťažovateľka poukázala, že jej odsúdenie je založené primárne na výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], ktorého považuje za absolútne nedôveryhodného. Iný dôkaz podporujúci jeho výpoveď a preukazujúci vinu sťažovateľky neexistoval. Súdmi pertraktované skutočnosti za žiadnych okolností nemohli byť považované za riadne dôkazy, ktoré by verifikovali alebo podporovali výpoveď tohto svedka, ktorý je navyše opakovane súdne trestanou osobou za spáchanie násilnej trestnej činnosti (lúpež a vydieranie) na nepodmienečné tresty odňatia slobody. Súdy pritom absolútne neskúmali, či v danom čase bolo proti spolupracujúcemu svedkovi vedené trestné stíhanie, hoci išlo preukázateľne o „závadovú“ osobu bez morálnych zábran.

11. Až po ukončení konania sa sťažovateľke podarilo zabezpečiť priamy dôkaz (predložený až v dovolacom konaní) o tom, že v čase skutku (15. januára 2014) sa nachádzala v Českej republike ([REDAKOVANÉ]), a teda nemohla byť na stretnutí so svedkom a objednávku mu zadať. Na preukázanie tejto skutočnosti predložila písomnú listinu (protokol o prebratí účtovných dokladov obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], nájdený pri triedení archívnych účtovných dokumentov [REDAKOVANÉ] v septembri 2022) ako dôkaz, ktorý má zásadný vplyv na posúdenie veci (skutkový stav), avšak tento vykonaný nebol, keďže o predmetnej listine nemala obhajoba do času dovolacieho konania vedomosť.

12. Sťažovateľka okrem toho poukázala na detaily, ktorými spochybnila svedectvo [REDAKOVANÉ], keď zvýraznila rozpor v jeho výpovediach (týkajúcich sa miesta dohadovania si postupov) a neznalosť skutočností, ktoré podľa nej vedieť mal (aké motorové vozidlo používala). V jeho výpovedi upozornila na nezrovnalosť týkajúcu sa príprav na vykonanie vraždy – výkopu jamy. Svedok podľa nej nevedel skutok ani časovo ohraničiť.

13. Porušenie práva na obhajobu sťažovateľka nachádza aj v tom, že nebola na jej návrh vykonaná rekonštrukcia kamerového záznamu z bezpečnostného systému rodinného domu, v ktorom sa mal

stíhaný skutok udiat', pritom aj najvyšší súd v predošlom rozsudku sp. zn. 2To 15/2015 z 25. októbra 2016 považoval za dôvodné zväžiť túto rekonštrukciu na účel verifikovania výpovede svedka [REDAKOVANÉ]. Konajúce súdy tento návrh zamietli s odôvodnením, že tento dôkaz by nepriniesol takú zmenu skutkového stavu, ktorá by mala zásadný vplyv na rozhodnutie. S týmto záverom súdov sa sťažovateľka nestotožnila.

14. V rámci trestného konania (14. januára 2020) sťažovateľka navrhovala vykonať aj výsluchy svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých výpovede boli v plnej miere spôsobilé preukázať, že v deň skutku (15. januára 2014) sa nachádzala osobne v ich prítomnosti v Českej republike, kde preberala účtovné doklady už spomínanej obchodnej spoločnosti. Vykonanie výsluchov menovaných malo mať významný vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý v čase zamietnutia vykonania všetkých sťažovateľkou navrhovaných dôkazov nebol podľa nej bezpečne ustálený. Predkladané návrhy pritom boli v plnej miere spôsobilé vyvrátiť (nepravdivé) tvrdenia jediného spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] a preukázať, že sa sťažovateľka skutku kladeného jej za vinu nemohla dopustiť.

15. V dôsledku absencie náležitej a riadne odôvodnenej odpovede na zásadné argumenty, keď s ohľadom na arbitrálne odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z dovtedy vykonaných dôkazov nebolo možné ustáliť, možno kvalifikovať nielen ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ale aj ako zásadné porušenie práva na obhajobu.

16. V prípade sťažovateľky si najvyšší súd prístup vyžadovaný ústavným súdom (v zmysle záverov nálezu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021) pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku evidentne neosvojil. Rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska relevantných aspektov nepreskúmal, čím hrubo porušil právo sťažovateľky na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces, ako aj právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nej.

17. V rozpore s judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) všeobecné súdy neuviedli náležité dôvody na zamietnutie návrhov na vykonanie dokazovania, a to napriek tomu, že jej návrhy neboli účelové, boli dostatočne zdôvodnené, relevantné k podstate obvinenia a bolo nesporné, že by mohli posilniť pozíciu sťažovateľky a viesť k jej oslobodeniu.

18. Keďže sa súdy v napadnutých rozhodnutiach nevysporiadali zjavne a zreteľne s relevantnými návrhmi z pohľadu existencie oprávnených objektívnych pochybností o nepravdivej výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], rozhodli arbitrálne a právne neudržateľne, čím porušili právo sťažovateľky na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

19. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka nevysporiadanie sa s jej argumentáciou, že medzi dôkazy, na ktorých sa stavalo jej obvinenie, boli použité aktivity a moderovanie [REDAKOVANÉ], vo vzťahu k osobe ktorého neboli vykonané dôkazy, či bol a v akom rozsahu inštruovaný a vyťažovaný políciou. Dovolací súd nereagoval ani na argument, že v rámci spolupráce s políciou ako svedok maril vyšetrowanie tým, že postupne upravoval termín a spôsob vykonania údajne objednanej vraždy,

v telefonických rozhovoroch ako agent popisoval obvinenej 23. januára 2014 taký spôsob a okolnosti vykonania vraždy, v ktorom ani raz nespomenul meno obete a ani neuvádzal konkrétnosti k jeho identite, čím následne ovplyvnil celé konanie a jej obvinenie, ktoré bolo vydané výlučne na základe legendy zosnovanej oznamovateľom a príslušnými policajnými orgánmi.

20. Došlo tak k mareniu objektívneho, plynulého a procesne správneho spôsobu ustálenia poznatkov a hlavne dôkaznej situácie.

21. Sťažovateľka tak považuje za preukázané, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ide pritom o také porušenie zákona, ktoré svojou závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. K použitiu menovaného svedka ako agenta došlo podľa nej v rozpore so zákonom.

22. Na základe jednostranného vyhodnotenia dôkazov zo svedectva jediného svedka, ktorý intenzívne spolupracoval ako agent s políciou, moderoval scenár a priebeh skutku, nie je podľa sťažovateľky možné vyvodit' naplnenie objektívnej, ako ani subjektívnej stránky pre vykonanie skutku.

23. V ďalšom sťažovateľka namieta, že v priebehu vyšetrovania ani hlavného pojednávania vôbec nebola v danej trestnej veci zákonným spôsobom vysporiadaná osobitná výberová príslušnosť uplatňovaná režimom rozhodnutia prezidenta Policajného zboru Slovenskej republiky na základe čl. 19 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov a o postupe v trestnom konaní v znení neskorších predpisov, keď takéto kvalifikované procesné rozhodnutie, ktoré zakladalo zmenu miestnej príslušnosti vyplývajúcej zo zákona, nebolo súčasťou vyšetrovacieho spisu a v priebehu konania nebolo predložené, čo znamená, že vyšetrovanie bolo po celý čas vedené nepríslušným vyšetrovateľom vo veci.

24. Sťažovateľka tiež poukázala aj na skutočnosť, že úradné záznamy vykonané operatívnymi pracovníkmi v rámci operatívno-pátracej činnosti 16. januára 2014 obsahovali len výlučné tvrdenia oznamovateľa a ani samotná výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nezadala oprávnený dôvod bez preverenia veci ani len na začatie trestného stíhania.

25. Napokon sťažovateľka uviedla, že uložený trest je v príkrom rozpore s prezentovanými a vykonanými dôkazmi, dôkaznou núdzou a nepochopiteľným postupom.

26. Je presvedčená, že už uvedené pochybenia odvolacieho súdu mali byť dovolacím súdom vyhodnotené v zmysle aktuálnej judikatúry ústavného súdu a ESRP ako zásadné porušenie jej práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

27. Prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľka vytkla nemožnosť aplikácie rozhodnutia R 3/1952, ktoré sa týka trestného činu spolčenia podľa § 166 Trestného zákona (č. 86/1950 Zb.). Snahou zákonodarcu v období totalitného režimu bolo trestne stíhať a následne exemplárne potrestať obzvlášť nebezpečnú formu prípravy k trestnému činu, a to aj v prípade, keď neprišlo ani k pokusu. Ide teda o príklad využitia totalitného režimu ako mocenského nástroja na zastrašenie spoločnosti a na účel exemplárneho potrestania ľudí, ktorí sa nedopustili žiadnej trestnej činnosti. Je absolútne neprípustné, aby v demokratickom právnom štáte konajúce súdy pri svojej rozhodovacej činnosti

prípravu trestného činu posudzovali podľa rozhodnutia z najtemnejšieho obdobia totalitného režimu z roku 1952.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

28. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 12/2018 zo 14. januára 2020, ako aj jeho uznesením sp. zn. 2 TdoV 2/2023 z 5. februára 2025, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľka bola v trestnom konaní odsúdená napriek nedostatočne zistenému skutkovému stavu trestnej veci, za použitia nezákonných dôkazov a najmä na základe svedeckej výpovede jediného nedôveryhodného, nepravdivo vypovedajúceho svedka, a pritom jej návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými by bolo preukázané, že sa skutku nemohla dopustiť, neboli akceptované.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 12/2018 zo 14. januára 2020:

29. Pokiaľ ide o argumenty smerujúce k porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým druhostupňovým rozsudkom, ústavný súd, vychádzajúc zo zásady subsidiarity (zakotvanej v čl. 127 ods. 1 ústavy), vo všeobecnej rovine uvádza, že vecný prieskum rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom (v danom prípade dovolaním), je možný v konaní o ústavnej sťažnosti len v rozsahu takých námietok, ktoré nebolo možné uplatniť pred „iným súdom“, v okolnostiach danej veci dovolacím súdom (m. m. napr. IV. ÚS 404/2022). Inak povedané, ak bolo rozhodnutie o dovolaní negatívne, má sťažovateľka pri zachovaní princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu. Ak však ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu (v danom prípade napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu), ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich uplatniť v ústavnej sťažnosti.

30. V okolnostiach danej veci sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré aj s uplatnením dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku odôvodnila v istej miere totožnými námietkami ako ústavnú sťažnosť. Najvyšší súd podané dovolanie v časti vyhodnotil ako také, ktorým sa sťažovateľka domáha skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku a v takom prípade však s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (časť za bodkočiarkou) nešlo o spôsobilý dovolací dôvod. Aj to bolo príčinou, pre ktorú najvyšší súd dovolanie sťažovateľky v tomto rozsahu s odkazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

31. Je teda zrejmé, že sťažovateľka uplatnila v dovolaní časť argumentácie spadajúcu pod výluk z možnosti dovolacieho prieskumu, ktorá je normatívne objektivizovaná v časti za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Inak povedané, sťažovateľka časť svojej obrany proti napadnutému rozhodnutiu súdu druhého stupňa založila podľa dovolacieho súdu na námietkach skutkového charakteru, ktoré neboli uplatniteľné prostredníctvom dovolania (sťažovateľka namietala nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne hodnotenie dôkazov). Z tohto

dôvodu ústavný súd pristúpil v tomto rozsahu k vecnému prieskumu napadnutého odvolacieho rozsudku.

32. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky súvisiacu so závermi dôkazného procesu, ústavný súd podotýka, že predmetom prieskumu pred ústavným súdom spravidla nie je to, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. V tomto zmysle ústavný súd nie je (a ani nemôže byť) súdom konajúcim v základnom konaní. Ústavný súd vstupuje do rozhodnutí všeobecných súdov len v tých prípadoch, v ktorých došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020, III. ÚS 216/2023). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti), ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (m. m. napr. I. ÚS 413/2018, III. ÚS 216/2023, IV. ÚS 599/2021).

33. Pred samotným prieskumom druhostupňového rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že jeho rozhodovacia prax vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 639/2023, II. ÚS 429/2024, I. ÚS 594/2024), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (obdobne napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na sťažovateľkou uplatnené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) rozsudku Špecializovaného trestného súdu a napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a dôvodovej celistvosti. V nadväznosti na uvedené je tiež potrebné konštatovať, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 136/2024) je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže.

34. Aplikácii tézy uvedenej v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu nebráni ani skutočnosť, že odvolací súd svojím rozhodnutím zrušil prvostupňový rozsudok Špecializovaného trestného súdu a sám v merite veci rozhodol, a to najmä s prihliadnutím na dôvody, pre ktoré k tomu došlo a ktoré sa netýkali odôvodnenia súvisiaceho so skutkovými zisteniami. K zrušeniu prvostupňového rozsudku viedla odvolací súd okolnosť, že Špecializovaný trestný súd v časti právnej vety rozhodnutia uviedol, že sťažovateľka chcela čin spáchať závažnejším spôsobom konania, avšak toto vyjadrenie nenašlo odozvu aj v právnej kvalifikácii – číselnom označení paragrafov Trestného zákona [§ 144 ods. 1 a ods. 2 písm. c)], ale takáto kvalifikácia nevyplývala ani zo samotného skutku, a rovnako nebola podľa odvolacieho súdu správna ani kvalifikácia konania podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorú aplikoval prvostupňový súd na základe pokynu odvolacieho súdu z predchádzajúceho konania. Odvolací súd

mylne túto kvalifikáciu uviedol ako správnu vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 To 2/2017 z 24. apríla 2018, prehliadnuc, že účastníctvo je možné len pri pokuse alebo pri dokonanom trestnom čine. Vzhľadom na to, že v predmetnom prípade išlo o prípravu, takáto kvalifikácia neprichádzala do úvahy.

35. Podstata uvedených dôvodov tak anuluje prípadnú kolíziu zrušenia prvostupňového rozhodnutia so skutočnosťou, že súd druhého stupňa postup, úvahy a závery Špecializovaného trestného súdu v plnej miere akceptoval, osvojil si ich a odvolal sa na ne.

36. Sťažovateľka predovšetkým vyjadrila nesúhlas s vykonávaním dokazovania a ustálenými výsledkami dôkazného procesu, ktorými sa preukázala jej vina zo skutku, pre ktorý bola odsúdená.

37. V konkrétnom prípade sa tak ústavný súd zameril na to, či najvyšší súd v napadnutom rozsudku posúdil odvolanie sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom a či výrok napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu má dostatočnú oporu v jeho jasnom, určitom a zrozumiteľnom odôvodnení.

38. Preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu najvyšší súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy, tieto správne a náležite vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, z čoho vyplynul správny právny záver rezultujúci do odsudzujúceho rozsudku.

39. Za podstatný podklad rozhodnutia o vine sťažovateľky považoval (tak ako prvostupňový súd) výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] v tej časti, v ktorej vypovedal o udalostiach do 16. januára 2014 (než začal byť riadený a usmerňovaný políciou). Za mylnú považoval domnienku sťažovateľky, že výpoveď tohto svedka vykonaná po 16. januári 2014 je nepoužiteľná. Ozrejmil, že svedok si aj po 16. januári 2014 neskreslene zapamätal udalosti pred tohto dňa a bol schopný o nich vypovedať bez pochybnosti o ich ovplyvnení udalosťami a spomienkami zachovanými na to, čo sa stalo po 16. januári 2014. Výpoveď tohto svedka o udalostiach do 16. januára 2014 preto odvolací súd vyhodnotil ako logickú, pravdivú, neskreslenú a neovplyvnenú akýmkoľvek negatívnym vzťahom k sťažovateľke.

40. K tomuto dôkazu sa ale pripojili aj ďalšie naň nadväzujúce, ako výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a sťažovateľky, záznamy telefonických hovorov a ďalšie, najmä listinné dôkazy.

41. Odvolací súd skonštatoval, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] potvrdzuje, že ho [REDAKOVANÉ] telefonicky kontaktoval, požiadal ho o osobné stretnutie a oznámil mu, s akou požiadavkou ho sťažovateľka oslovila (zavraždiť jej manžela a odstrániť jeho telo). Išlo o použiteľný a riadny dôkaz vykonaný v súlade s Trestným poriadkom a zároveň nepriamy podporný dôkaz osvedčujúci pravdivosť výpovede [REDAKOVANÉ], vytvárajúci reťaz dôkazov tvoriacich podklad o istote odvolacieho súdu o vine sťažovateľky. Odvolací súd v tejto súvislosti vysvetlil, že nemožno ako dôkaz vylúčiť výpoveď policajta, ktorý sa od svedka dozvedel skutočnosti nasvedčujúce spáchanie trestného činu s výnimkou skutočností, o ktorých sa dozvedel neskôr iba z vyjadrení, resp. vysvetlení na úkone zúčastnených osôb (teda aj oznamujúceho svedka), a ktoré možno získať len výsluchom týchto osôb v zodpovedajúcom procesnom postavení (tento záver oprel o rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 26/1989).

42. Odvolací súd následne poukázal aj na výpovede samotnej sťažovateľky, ktorá 25. júna 2015 vypovedala, že svedka [REDAKOVANÉ] 15. januára 2014 zaviezla do svojho domu (aby

mu ukázala strom, ktorý mal byť odvezený), že v nasledujúci deň s ním (svedkom) bola u „zubára“ a 22. a 24. januára 2014 ho mala zaviesť do svojho domu, kde mal počkať na [REDACTED] ktorý tam mal dôjsť (pre spomínaný strom) a pri tej príležitosti mal ([REDACTED]) na [REDACTED] „zatlačiť“, aby vrátil sťažovateľke požičané peniaze.

43. V neskoršej výpovedi (vykonanej po troch rokoch) už sťažovateľka tvrdila, že so svedkom [REDACTED] 15. januára 2014 vo svojom dome nebola, nestretla sa s ním, pretože sa nachádzala v Českej republike. Tvrdila, že v osobnom kontakte s ním nebola od 10. do 22. januára 2014. U „zubára“ 16. januára 2014 bola, ale nie s ním. Zmenu výpovede odôvodnila rozepamätaním sa na priebeh udalostí po tom, čo prešla liečbou, pri ktorej bola pod vplyvom silných antidepresív.

44. Súd druhého stupňa vnímal nielen rozpor neskoršej výpovede sťažovateľky s predchádzajúcou, ale aj s výpoveďou dotknutého svedka a so zistenými skutočnosťami vyplývajúcimi z konkrétnych (súdom označených) listinných dôkazov, ktoré obranu sťažovateľky spočívajúcu v jej tvrdení o vykonávaní kontroly účtovníctva v obchodnej spoločnosti v čase spáchania skutku spochybnili (s. 18 a 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku). K sťažovateľkou požadovanej verifikácii jej tvrdení, že 15. januára 2014 kontrolovala účtovníctvo istej obchodnej spoločnosti, odvolací súd uviedol, že kontrolu podľa jej vlastných slov neukončila, preto by súdy márne pátrali po akýchkoľvek dokumentoch, ktoré by mali dosvedčovať túto skutočnosť. Tieto dôvody viedli najvyšší (odvolací) súd k odmietnutiu vykonania tých dôkazov, ktoré, čo sa týka kontroly účtovníctva, mali potvrdzovať jej vykonávanie práve sťažovateľkou (výsluchy svedkov [REDACTED], [REDACTED]).

45. Zmenenú výpoveď sťažovateľky preto odvolací súd hodnotil ako nepravdivú. Okrem tohto, v súvislosti so sťažovateľkou uvádzanými dôvodmi zmeny jej výpovede (liečba a užívanie antidepresív), poukázal na okolnosť, že k rozepamätaniu sa na udalosti z januára 2014 došlo u nej až v roku 2018. Pre tento dlhý časový predel, ako aj pre to, že medzi rokom 2014 a 2015 po dlhé obdobie nebola vystavená liečbe ani antidepresívam, nepovažoval túto výpoveď sťažovateľky za pravdivú a ani v zhode so zisteným objektívnym stavom. Navyše, sťažovateľke v období rokov 2014 a 2015 nebolo upreté právo vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré jej boli kladené za vinu a pri šiestich výsluchoch buď odmietla vypovedať, alebo sa k veci priamo nevyjadrovala, resp. vinu odmietala.

46. Ďalším nepriamym podporným dôkazom, ktorý zároveň vyvracal obhajobné a odvolacie tvrdenia sťažovateľky, boli podľa odvolacieho súdu výpoveď svedka [REDACTED] a záznam odpočúvania jeho telefonického hovoru so sťažovateľkou z 20. januára 2014, z ktorých vyplynulo, že menovaný nebol osobou, ktorá by si od sťažovateľky požičala financie v inkriminovanom období a [REDACTED] nemal byť tým, ktorý ho mal v dome sťažovateľky prinútiť k ich vráteniu. Obsah telefonátu bol o niečom úplne inom.

47. Odvolací súd sa vysporiadal aj so zákonnosťou týchto dôkazov, keď uviedol, že výpoveď svedka [REDACTED] ani zmienený záznam telefonátu neboli políciou ovplyvnené. Aj keď boli vykonané až po 16. januári 2014, ale nie sú v zmysle známej doktríny ovocím otráveného stromu, hoci záznam bol vyhotovený po tom, čo svedok [REDACTED] oznámil skutok polícii, ktorá iniciovala vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telefonických rozhovorov. Išlo o zákonne získané dôkazy, ktoré boli vykonané a vyhodnotené v súlade so zákonom.

48. Znalecké dokazovanie k majetkovým pomerom sťažovateľky podľa odvolacieho súdu neprineslo záver (a obhajoba nepredniesla žiaden dôkaz o opaku), že by ekonomická situácia sťažovateľky jej umožňovala poskytnúť svedkovi [REDACTED] pôžičku v uvedenej sume. Pôvodný návrh obhajoby na vykonanie zodpovedajúceho dôkazu (prečítanie účtovných dokladov obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] za roky 2012 a 2013) vzala obhajoba späť.

49. Odvolací súd (takisto ako Špecializovaný trestný súd) preto konštatoval nepravdivosť výpovede svedka [REDACTED] v časti vysvetlenia dôvodu jeho prítomnosti v dome sťažovateľky v januári 2014 a jej obranu v tejto časti nepovažoval za preukázanú. Obdobne sa toto konštatovanie týkalo aj výpovede svedka [REDACTED]. Navyše, odvolací súd zopakoval, že svedok [REDACTED] je bratom sťažovateľky a svedok [REDACTED] ich rodinným priateľom udržiujúcim s nimi veľmi blízky vzťah. Bolo tak zrejmé, že výpovede týchto dvoch svedkov boli ovplyvnené týmto blízkym vzťahom k sťažovateľke, ako aj z toho vyplývajúcimi osobnými, ale najmä podnikateľskými väzbami.

50. Odvolací súd sa napokon stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu k pohnútke sťažovateľky, že táto „pochádzala z dlhodobu trvajúcej nespokojnosti zo vzájomných majetkových vzťahov a manželských nezhôd“.

51. V závere odvolací súd ako správny vyhodnotil postup prvostupňového súdu, pokiaľ tento nerozhodol o veciach vydaných svedkom [REDACTED] (resp. jemu odňatých), keďže neprichádzali do úvahy postupy podľa § 60 alebo § 83 Trestného zákona [nebolo preukázané – v skutku uvedené, že tieto veci boli použité, určené na spáchanie trestného činu, získané trestným činom alebo ako odmena zaň alebo nadobudnuté za vec takto získanú (ako odmena)], a to vzhľadom na „vypustenie“ časti pôvodne uvedeného skutku, ktorá sa týkala konania sťažovateľky a svedka [REDACTED] po 16. januári 2014, ktorá sa týkala použitia týchto vecí. Do úvahy preto prichádzalo vrátenie vecí tomu, kto ich vydal alebo komu boli odňaté, prípadne osobe, koho právo na vec je nepochybné (§ 97 ods. 1 Trestného poriadku).

52. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti upozornila na nedôveryhodnosť svedka [REDACTED], ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na s. 18 až 20 odôvodnenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu, s ktorým sa v rámci dôvodov odvolací súd v plnej miere stotožnil, na ktorých súd prvého stupňa vyhodnotil výpoveď menovaného svedka, a to tak z hľadiska jeho závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, za súčasného hodnotenia osoby tohto svedka, prihliadajúc na jeho trestnú minulosť s tým záverom, že svedok, hoci s kriminálnou minulosťou, pred súdom reprodukoval udalosti súvisiace s prejednávanou vecou logicky v časovej a miestnej nadväznosti. Uvedením konkrétnych zistení prameniacych z vykonaného dokazovania Špecializovaný trestný súd nezistil pohnútku, ktorá by podnecovala zámer svedka fabulovať nepravdivé skutočnosti s cieľom poškodiť sťažovateľku, pretože by z ekonomického hľadiska škodil sám sebe. Súd rovnako nezaznamenal v ich vzájomnom vzťahu spory alebo nezhody, ktoré by ho k tomu motivovali. Prihliadajúc na osobnosť svedka, z hľadiska jeho vzdelania, prezentovaného intelektu a sociálneho prostredia, v ktorom žije a vykonáva svoje činnosti, súd ustálil, že odchýlky, ktoré vyplynuli z jeho výpovede, nesúvisia s vedomou fabuláciou udalosti, ale súvisia s jeho rozumovou dispozíciou a funkčnosťou jeho pamäte. Pritom nešlo o odchýlky podstatných v bodoch. Opierajúc sa aj o výpoveď ďalšieho svedka ([REDACTED]) a ich vzájomný vzťah, Špecializovaný trestný súd vyhodnotil výpoveď [REDACTED] za vierohodný a pravdivý dôkaz.

53. Presvedčivo prvostupňový súd vyhodnotil (s. 20) aj vierohodnosť výpovedí [REDAKOVANÉ] (brata sťažovateľky) a [REDAKOVANÉ] (dlhoročného priateľa sťažovateľky a jej brata), pri ktorých vzal do úvahy blízky príbuzenský pomer a kladný vzájomný vzťah k sťažovateľke.

54. Sumarizujúc uvedené, zo záverov ustálených všeobecnými súdmi nevyplýva také hodnotenie dôkazov, pri ktorom by absentoval rozumný základ v tom smere, že by z výsledku dôkazného procesu nevyplývali Špecializovaným trestným súdom a najvyšším súdom ako odvolacím súdom prijaté závery. Tvrdenia sťažovateľky sú v značnej časti polemikou s názorom a voľným hodnotením dôkazov vykonaným zo strany všeobecných súdov, pričom jej ústavnoprávna argumentácia prezentovaná v ústavnej sťažnosti je minimálna. Ide skôr o vlastný hodnotiaci úsudok skutkového stavu veci, k čomu ústavný súd uvádza, že do obsahu namietaných práv nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Za porušenie základných práv a slobôd nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 464/2024, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Z uvádzaných dôvodov ústavný súd nepriznal sťažnostným námietkam sťažovateľky pozitívnu ústavnoprávnu relevanciu.

55. Vo veci konajúce všeobecné súdy ustálili skutkový dej s korektným odôvodnením bez pochybností o priebehu skutku, čo je dôvodom, pre ktorý nebolo možné identifikovať porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky. V dokazovaní bola dosiahnutá istota o existencii relevantných skutkových okolností svedčiacich v prospech jej odsúdenia. V konkrétnej situácii neboli prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu k skutku či osobe páchatela/ky. Ústavný súd nezistil ani to, že by všeobecné súdy (rozumej prvostupňový a druhostupňový) hodnotili dôkazy svojvoľne alebo že by sa nevyrovnali so skutkovými pochybnosťami. Nešlo napríklad ani o situáciu, keď by jediný usvedčujúci dôkaz (ako napr. výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]) prevážil ostatné absolútne súladné, nerozporné dôkazy (m. m. IV. ÚS 67/2024). Argumentácia sťažovateľky smerujúca k spochybneniu záverov súdov prvého a druhého stupňa preto zostáva v rovine pokračujúcej polemiky s výsledkami hodnotenia dôkazov bez ľudsko-právneho presahu do ústavnej roviny. S poukazom na tieto závery tak nebolo možné vyhovieť tejto línii námietok uplatnených v rámci ústavnej sťažnosti.

56. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že súdy neskúmali, či v relevantnom čase nebolo proti svedkovi [REDAKOVANÉ] vedené trestné stíhanie, nemá podľa ústavného súdu ústavnoprávnu relevanciu, keďže toto skutkové tvrdenie nespája s konkrétnym následkom, ktorý by preukázateľne mal negatívny dopad na jej konkrétne základné právo. V konečnom dôsledku nie je z ústavnej sťažnosti zrejмый ani prípadný sťažovateľkou sledovaný zámer skúmania tejto skutočnosti v trestnom konaní, t. j. aký vplyv by mal záver (hoc aj pozitívny) tohto zisťovania na jej postavenie. Navyše, sťažovateľka zreteľne a jednoznačne nepreukázala, že by sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala preverenia tejto okolnosti a nedala tak priestor týmto v trestnej veci konajúcim súdom poskytnúť prípadnú ochranu jej základným právam.

57. Ústavný súd uzatvára, že z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, čo sa týka dôvodov, (posúdeného v spojitosti s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu) rezultujú skutkové okolnosti, ktoré všeobecné súdy pojali za podklad na rozhodovanie a s poukazom na ktoré ustálili ústavne konformný záver o spáchaní trestnej činnosti, ktorá bola sťažovateľke daná za vinu.

58. Z hľadiska požadovanej ochrany základných práv sťažovateľky je dôležité tiež pripomenúť, že úlohou ústavného súdu nie je nanovo prehodnocovať skutkové a právne závery všeobecného súdu, ale posúdiť, či tieto sú ústavne udržateľné, t. j. najmä či ich všeobecný súd riadne a zrozumiteľne vysvetlil v medziach, ktoré mu poskytuje zákonná úprava. V danom prípade to tak podľa ústavného súdu bolo.

59. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci, v danom prípade najvyššieho súdu ako súdu rozhodujúceho o odvolaní sťažovateľky podaného proti prvostupňovému rozsudku, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ (tu sťažovateľka), a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023, III. ÚS 43/2024, III. ÚS 118/2024). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na dosiaľ uvedené závery absentuje ústavne relevantná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a námietkami, ktoré sťažovateľka uplatnila v príslušných dôvodoch ústavnej sťažnosti.

60. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

61. Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľky smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že tieto uplatnila aj v dovolacom konaní, ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého dovolacieho uznesenia, ktoré obsahovalo aj vecné posúdenie argumentov sťažovateľky, a to aj napriek tomu, že v konečnom dôsledku bolo dovolanie odmietnuté. Dovolanie predstavuje účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky (m. m. napr. II. ÚS 345/2020, III. ÚS 420/2021), preto ústavný súd nemá na opätovné posúdenie totožných argumentov (proti odvolaciemu rozhodnutiu) právomoc, keďže už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní a vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 2/2023 z 5. februára 2025:

62. Najvyšší súd po úvodnej rekapitulácii dovtedajšieho konania a obsahu podaného dovolania spolu s jeho doplneniami ozrejmil podstatu, zmysel a účel inštitútu dovolania ako takého, ale aj jednotlivých sťažovateľkou uplatnených dovolacích dôvodov [podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného priadku] a ozrejmil ich aplikovateľnosť na prípadné dovolacie námietky.

63. Vzápätí dovolací súd skonštatoval, že pokiaľ sťažovateľka namietala hodnotenie dôkazov, poukazovala na rozpory vo výpovediach, na nedostatok usvedčujúcich dôkazov či namietala skutkové závery, ku ktorým súdy dospeli, tak tieto námietky smerovali proti správnosti zisteného skutku, ktorý je výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania, teda že skutok tak, ako bol zistený súdmi v konaní, bol zistený nesprávne a neúplne, čo je ale vylúčené z preskúvania

dovolacím súdom, preto sa týmito námietkami nemohol meritórne zaoberať, keďže to vylučuje priamo Trestný poriadok.

64. K sťažovateľkou namietanému nevykonaniu dôkazov uplatnených pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania (s tým, že tieto návrhy neboli v súdnom konaní navrhnuté ani vykonané), dovolací súd pripomenul súdnu prax, v zmysle ktorej za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť tohto dôvodu dovolania, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

65. Zároveň dovolací súd uviedol, že zamietnutie návrhov na doplnenie vyšetrovania vyšetrovateľom pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu nebolo prekážkou, aby boli také návrhy uplatnené v konaní pred súdom. Pokiaľ absentoval návrh zo strany sťažovateľky na vykonanie dôkazu v konaní pred súdom, nie je možné v dovolacom konaní namietat' nevykonanie takého dôkazu súdom *ex-offo*. Odporovalo by to nielen nevyhnutnosti uplatnenia danej okolnosti najneskôr v konaní pred odvolacím súdom podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, ale aj nemožnosti skúmania a menenia správnosti a úplnosti zisteného skutku dovolacím súdom podľa § 317 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

66. Dovolací súd pripomenul, že Špecializovaný trestný súd vykonané dôkazy relevantným spôsobom vyhodnotil a uviedol skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru o spáchaní skutku sťažovateľkou. Takisto odvolací súd reagoval na podstatné odvolacie námietky sťažovateľky a podrobne rozviedol, prečo vyhodnotil za nepravdivú jej zmenenú výpoveď a prečo v tejto súvislosti odmietol vykonať dôkazy navrhované obhajobou (výsluchy svedkov [REDACTED] a [REDACTED]). Nedôvodné preto bolo podľa dovolacieho súdu tvrdenie sťažovateľky, že došlo k arbitrárnemu odmietnutiu vykonania navrhovaných dôkazov. Dovolací súd poukázal aj na skutočnosť, že obhajoba na hlavnom pojednávaní 25. júna 2018 navrhovala doplnenie dokazovania len opätovným výsluchom sťažovateľky, čo bolo súdom akceptované a žiadne ďalšie dôkazy neboli zo strany obhajoby navrhované. Rovnako v odvolacom konaní obhajoba nenavrhovala vykonanie nových dôkazov okrem „prípadného vypočutia“ svedkov [REDACTED] a [REDACTED] (vyplýva to zo zvukového záznamu z verejného zasadnutia odvolacieho súdu zo 14. januára 2020). Formuláciu tohto návrhu dovolací súd vnímal tak, že ňou obhajoba ponechala odvolaciemu súdu na zváženie ich vykonanie. Napokon odvolací súd ich nevykonanie dostatočne odôvodnil. Hodnotenie relevantnosti odmietnutia vykonania dôkazov v dovolacom konaní by podľa najvyššieho súdu fakticky znamenalo jeho postup v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže by išlo o skúmanie správnosti a úplnosti zisteného skutku. Pokiaľ sťažovateľka v dovolacom konaní zabezpečila priamy dôkaz o tom, že sa 15. januára 2014 nachádzala v Českej republike (preberací protokol z 15. januára 2014) a tento dôkaz mal byť zabezpečený až po vydaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, išlo podľa dovolacieho súdu o dôkaz, ktorý nebol navrhovaný ani vykonaný v pôvodnom konaní, takže nemohol byť v zásade posudzovaný v dovolacom konaní a tento môže byť uplatnený sťažovateľkou ako nový dôkaz v konaní o inom mimoriadnom opravnom prostriedku – návrhu na povolenie obnovy konania.

67. Dovolací súd nezistil ani to, že by z vyšetrovacieho spisu mali byť odstránené výpisy z telefonických rozhovorov. Ozrejmil, že v spise sa nachádzajú zistené a oznámené údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, avšak prvostupňový súd odmietol vykonanie tohto dôkazu poukázaním na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora Európskej únie (s. 32 a 33 rozsudku z 25. júna 2018). Takisto sa v spise nachádzali prepisy telekomunikačnej prevádzky a SMS vo vzťahu k účastníckej stanici používanej sťažovateľkou a pri zistení v súdnom konaní, že tieto neboli v spise kompletne, si prvostupňový súd vyžiadal všetky zabezpečené záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli doručené zo strany Prezídia Policajného zboru, úradu zvláštnych policajných činností, odboru zvláštnych policajných činností Západ prvostupňovému súdu 29. decembra 2016, ktoré boli následne poskytnuté obhajobe 20. januára 2017. Prvostupňový súd (prepočutím CD nosiča) pritom z ich obsahu nezistil skutočnosti významné pre náležité objasnenie veci, preto súd nepojal do rozsahu dokazovania iné záznamy hovorov, než ktoré už vykonal z pôvodne založených vo vyšetrovacom spise, keď ani žiadna z procesných strán nenavrhol vykonanie tohto dôkazu.

68. Na námietku nevyhodnotenia kamerového zariadenia, resp. počítača, z ktorého sa systém ovládal (nevykonanie rekonštrukcie kamerového systému), dovolací súd uviedol, že odvolací súd v prvom zrušujúcom meritórnom uznesení z 25. októbra 2016 (sp. zn. 2 To 15/2015) dal podľa výsledkov doplneného dokazovania na zváženie, či je potrebné vykonanie rekonštrukcie kamerového systému daného rodinného domu v období 14. až 24. január 2014, avšak prvostupňový súd uvedené po zvážení nevykonan a uviedol aj dôvod takeého postupu (s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania), s čím sa fakticky stotožnil aj odvolací súd, keď na vykonaní takeého dôkazu už následne netrval. Zo spisu pritom podľa dovolacieho súdu nevyplývalo, že by sťažovateľka taký dôkaz navrhovala vykonať na hlavnom pojednávaní 25. júna 2018, keď prvostupňový súd po vykonaní všetkých dôkazov zisťoval u procesných strán, či majú návrhy na doplnenie dokazovania, a ani v konaní pred odvolacím súdom pred vydaním napadnutého rozsudku odvolacím súdom.

69. Ďalšou námietkou sťažovateľky, na ktorú dovolací súd reagoval, bolo postavenie svedka [REDAKOVANÉ] ako agenta, čo viedlo k nepoužitelnosti toto dôkazu v konaní. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd jasne v (zrušujúcom) rozhodnutí z 25. októbra 2016 s dovysvetlením v rozsudku zo 14. januára 2020, resp. v predošlom zrušovacom uznesení z 24. apríla 2018 uviedol, že výpoveď menovaného svedka je procesne spôsobilá len ohľadom udalosti z 15. januára 2014, resp. do oznámenia stíhanej trestnej činnosti polícii (do 16. januára 2014), odkedy už fakticky konal v spolupráci a usmerňovaní políciou. Z tohto dôvodu bola upravená aj skutková veta výroku rozsudku prvostupňového súdu (v poradí tretieho), resp. napadnutého rozsudku dovolacieho súdu iba na konanie sťažovateľky z 15. januára 2014. Dôkazy o skutočnostiach z dní nasledujúcich po oznámení stíhanej trestnej činnosti svedkom [REDAKOVANÉ] súdy už v konaní nevykonávali a nevyhodnocovali.

70. Podľa dovolacieho súdu prvostupňový súd v rozsudku z 25. júna 2018 podrobne zhodnotil osobu svedka [REDAKOVANÉ] a rozviedol skutočnosti, na základe ktorých vychádzal pri uznaní viny sťažovateľky z tohto kľúčového usvedčujúceho dôkazu, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Z týchto dôvodov bola irelevantnou dovolacia námietka týkajúca sa konania svedka [REDAKOVANÉ] ako agenta, resp. s tým súvisiace namietané ďalšie skutočnosti.

71. Podobne dovolací súd pripomenul, že odvolací súd nepoužil ako dôkaz ani žiadny z úradných záznamov policajtov, ktorých obsah sťažovateľka namietala.

72. Napriek nesúhlasu sťažovateľky dovolací súd považoval za splnené aj zákonné podmienky posúdenia jej konania ako prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. V tejto otázke sa stotožnil s dovolaním napadnutými rozhodnutiami odkázaním na ne s výnimkou pôvodného posúdenia konania sťažovateľky v rozsudku prvostupňového súdu ako účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (ktoré je možné len pri dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse, nie pri príprave).

73. K tvrdenej nemožnosti aplikácie rozhodnutia R 3/1952 na prejednávajúcu vec dovolací súd sťažovateľke vysvetlil, že prvostupňový súd poukázal na to, že prípravou na zločin je také konanie, ktoré zatiaľ vyvoláva len vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty trestného činu a ktoré ešte nie je bezprostredne namierené proti objektu trestného činu, pričom je nepodstatným, že v tejto súvislosti v zátvorke nesprávne odkázal na R 3/1952, t. j. rozhodnutie, ktoré sa týkalo výkladu trestného činu spolčenia podľa § 166 Trestného zákona č. 86/1950 Zb., ktorý sa navyše vzťahoval na konania dvoch a viacerých osôb.

74. Sťažovateľkou uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho vyšetrovateľa dovolací súd považoval za irelevantnú, pretože Trestný poriadok neupravuje miestnu príslušnosť vyšetrovateľa na konanie a podstatné z pohľadu Trestného poriadku je, či boli splnené podmienky na vykonanie vyšetrovania podľa § 200 a § 10 ods. 7 písm. a) až písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorých bolo v súlade s týmito vykonané vyšetrovanie v prejednávanej veci.

75. Napokon sa dovolací súd zaoberal aj tvrdením sťažovateľky, že trest jej bol uložený v rozpore s prezentovanými a vykonanými dôkazmi. Konštatoval, že trest odňatia slobody bol uložený s použitím ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona pod dolnou hranicou trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, a to vo výmere ôsmich rokov, pod ktorú už súd nesmel podľa zákona ísť, keďže podľa § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako osem rokov, ak je v osobitnej časti Trestného zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň 15 rokov.

76. Podľa názoru ústavného súdu sú závery prijaté najvyšším súdom ako dovolacím súdom ústavne udržateľné, opreté o konkrétnu zákonnú úpravu. Najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci limitovanej obmedzením priamo obsiahnutým v procesnoprávnom predpise, ktorým sa konanie riadilo – Trestnom poriadku. Rešpektoval pritom aj ďalšie príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktoré interpretoval a aplikoval v plnom súlade s ich obsahom.

77. Ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, IV. ÚS 227/2021). Uvedené možno vzťahovať aj na napadnuté uznesenie dovolacieho súdu, ktoré je výsledkom účinného prieskumu jednotlivých aspektov posudzovanej trestnej činnosti sťažovateľky, a tak správne dospel k záveru premietnutému vo výroku v napadnutom rozhodnutí. Za takéhoto stavu niet

z ústavnoprávneho pohľadu dôvodu na to, aby ústavný súd zasahoval do ústavne konformného uznesenia najvyššieho súdu, ktorý nejaví známky arbitrárnosti a svojvôle.

78. Z hľadiska ústavnej konformity ústavný súd považuje za podstatné, že dovolací súd na všetky relevantné dovolacie námietky sťažovateľky reagoval a prijaté závery akceptovateľne odôvodnil. Nemožno súhlasiť z názorom sťažovateľky, že by najvyšší súd nepostupoval v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu a ESLP. Práve naopak, primerane skúmal a vyhodnotil, ako sa súdy nižších stupňov predmetnou trestnou vecou zaoberali a vysporiadali s obhajobou sťažovateľky a jej návrhmi. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je potrebné považovať za výraz jeho autonómneho rozhodovania v konaní o dovolaní, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Opäť je potrebné zdôrazniť, že nesúhlas sťažovateľky s názorom najvyššieho súdu a ním prijatými závermi samo osebe nepredstavuje neprípustný zásah do jej základných práv.

79. S prihliadnutím na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti a okolnosti danej veci ústavný súd považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu za ústavne konformné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy ani čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.

K návrhu na odklad vykonateľnosti

80. Ústavný súd zároveň nevyhovел ani návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu (bod 2 výroku tohto uznesenia), keďže ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu z dôvodov, ako vyplývajú z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto rozhodnutia. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu predbežnej, resp. dočasnej ochrany totiž vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

81. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu